

Eggyel több

DUKAY NAGY ÁDÁM

Neeli Cherkovski-variáció

Barátom, ezeket az utcákat is jártam, amikor Walt Whitman ugrálókötele állandó otthonra talált fejemben. A nappalokon sötét szemüvegben, ide-oda vetett árnyékkal és húszévnnyi meditációmmal táncolva osontam keresztül, vérző éjszakáimat öreg sebkitörzök látták el az első hótól az utolsó hőségriadóig.

Sorakoznak azóta az évek, akár a tehervagonok a külső pályaudvaron. Nincs több dzsessz, sem klasszikus gitár, csak a lejárt idő vén kerekei csikorogják: ki kellene végre evickélnem a reménytelen vágyakkal teli mocsokból. Abba kellene hagynom a szarakodást, és nyíltan beszélnem arról, mit éreztem, amikor hirtelen elszíneződött a város arca. Összpontosítanom kellene, pénzt keresni és tanulni és utazni – de mindez olyan ködös, palaszürke, életlen. Szívesebben odacsörögnék Blake-nek és Shelley-nek, Kerouacnak, Ginsbergnek, Bukowskinak, H. S. Thompsonnak, Ira Cohennek – áthívnám a fiúkat, nézzék meg az épp bérelt kecómat, szívjunk egy kis hasist, igyunk meg pár üveg piát, de akár mocskosul be is téphetünk, el is ázhatunk. Mi mást tehetnénk a mi korunkban az idő végén vagy hajnalán?

Mert most kezdek öregedni. Ami, s ahogyan eltelt-múlt eddig, fölkészületlenül ért, de elvezet majd talán a saját, vágyakon kívüli, túli nyugvóhelyemhez. Mert lehet, tényleg vétek élni és megragadni egy csöppnyi szerencsét. Én legalábbis úgy érzem, piszkos bankjegy vagyok, amely kézzől kézre jár, s csak addig tartanak meg, míg valamiért meg nem fizetnek velem. A remény, nahát, hogy megállapodom, beválthatatlan valuta. Eggyel több szakállas-bozontos öregfiú lépdel csak velem a lépcsőn Xanadu felé, hogy megtudja, hogy hívják a lelkét, létezik-e még a sápadt, elszíneződött arcú odahaza, s ha igen, hol van mindig.

